



ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည်

ဒေါက်တာရီဇယ်

မြတ်ငြိမ်း ပြုစုသည်

တတိယအကြိမ်



မျိုးချစ်အာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော်
(အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်)

တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် ဤစာအုပ်ပြုစုသူ၏ အမှာစာ

ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသားအာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော်။

သူ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်သည် တည်ငြိမ်၏။ အေးချမ်း၏။
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၏။ အပြာရောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်စားသော်ရ၏။
သို့သော် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်လာသောအခါတွင်မူ
သူသည် ရဲရင့်၏။ သူရသတ္တိပြောင်မြောက်၏။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်၏။
အနီရောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်စားသော်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို
နီရဲသောအပြာဟု ကျွန်တော်တို့ တင်စားဂုဏ်ပြုခဲ့ပါသည်။

သူ့ကို ၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၁၉ ရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၂၀၁၂
ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၉ ရက်သည် သူ၏ ၁၅၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အား တိုင်းတစ်ပါးသားများက ကွပ်မျက်လိုက်ချိန်တွင် သူ့အသက်
၃၅ နှစ်ပဲရှိသေးသည်။

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်၏ အမျိုးသားအာဇာနည်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဖြစ်စဉ်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေသည်ကို
သတိပြုမိပါသည်။ ဒေါက်တာရီဇော်သည် မိမိနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးကို
တိုင်းတစ်ပါးသားလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရင်း
အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်တွင် တိုင်းတစ်ပါးသားများ၏ ကွပ်မျက်ခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်လည်း မိမိနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးကို
တိုင်းတစ်ပါးသားလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရင်း

အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်တွင် မိမိ၏ လူမျိုးချင်း
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၃၀ ကျော်ကလေးတွင်
တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်သွားကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်သူတို့ မျိုးချစ်သူရဲကောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို
ယနေ့တိုင် ရင်ထဲမှ မထုတ်နိုင်ကြသည့်နည်းတူ
ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူတို့သည်လည်း အမျိုးသားအာဇာနည်
ဒေါက်တာရီဇော်ကို ယနေ့တိုင် အောက်မေ့တမ်းတ
သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။

သေခြင်းတရားက ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်များကိုသာ လောကမှ
ပျောက်ကွယ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း
သူတို့အပေါ်ထားရှိသည့် ပြည်သူ့မေတ္တာကိုမူ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်
မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါချေ။ လူသာသေ နာမည်မသေသူများပါတည်း။

ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသားအာဇာနည်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူ၏
၁၅၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အမီ ဤစာအုပ်ကို တတိယအကြိမ်
ထုတ်ဝေပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုတတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည့် ၂၀၁၂
ခုနှစ်တွင် ဤစာအုပ်ကလေး၏သက်တမ်းသည်လည်း ၃၅
နှစ်မြောက်ဖြစ်လာကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုအဖြစ်
တင်ပြအစီအရင်ခံအပ်ပါသည်။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်

မြတ်ငြိမ်း

၅-၃-၂၀၁၂

*

ဤစာအုပ်ပြုစုသူ၏ စကားဦး
(၁)

ကျွန်တော်သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင်
လူ့လောကကြီးထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးငိုကြွေးရင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

အခြားအခြားသော မွေးစကလေးများ၏ငိုကြွေးသံသည်
မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လေမည်မသိ။ ကျွန်တော်ဖြစ်လာမည့်
မွေးစကလေး၏ ငိုကြွေးသံမှာမူ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုလိုက်သော
ငိုကြွေးသံသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားသော
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ရက်နေ့သည်
ပါတော်မူနေ့ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ပါတော်မူနေ့သည် မြန်မာဘုရင်သီပေါကို နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များက
ဖမ်းဆီးသွားသည့်နေ့။ တစ်နည်းဆိုသော် မြန်မာပြည်
ကျွန်သဘောက်ဘဝသို့ ပြားပြားမှောက် ရောက်ရသည့်နေ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သည်နေ့တွင်မူ မွေးဖွားခဲ့သောကျွန်တော်သည်
ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလာလေသလားမသိ။ နယ်ချဲ့ကို
အရှုံ့ကြီးရွံ့ခဲ့သည်။ အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ရလာ၍
စာပေများ လေ့လာဖတ်ရှုလာနိုင်သည့်အရွယ်တွင် နယ်ချဲ့စနစ်၊
အရင်းရှင်စနစ်များအကြောင်း သိနားလည်ခွင့်ရလာသည်။

ထိုစနစ်များကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးတတ်လာသည်။

မြန်မာများ၏ နယ်ချဲ့လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝအနိဋ္ဌာရုံများကို ကိုယ်တိုင်မတွေ့ကြုံ မခံစားရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားဘိသကဲ့သို့ တက်ခေါက် အံကြိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆီးဘန်းနီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်း၊ မြို့သုဉ်းသုည

သုဉ်းသုံးဝဖြင့်၊ သုဉ်းရပြန်လစ်

သုဉ်းသည့်ခေတ်တွင်၊ လူဖြစ်ရလေ

တို့တစ်တွေမှာ၊ သေသော်မှတည့် ဪကောင်း၏ ...

ကဲ့သို့သော ကဗျာစာပေများကို ဖတ်ရှုပြီး အဖိနှိပ်ခံဘဝ၊ အညွန့်ချိုးခံဘဝတွင် အားမတန် မာန်လျှော့ခဲ့ကြရသော ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များကို ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာသက်ခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ်ပိုင်အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ခွင့်နှင့် လွတ်လပ်ရေး၏ အနှစ်သာရနှင့်တန်ဖိုးကို သိမြင်သဘောပေါက်ခဲ့မိပါသည်။ မွန်မြတ်မြင့်မားလှသော သည်ရလဒ်ကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိရေးအတွက် မြန်မာမျိုးချစ်မြှောက်မြားစွာ၏ အသက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာတိုင်းရင်းသားများသည် ကိုလိုနီထမ်းပိုးအောက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရုန်းကန်လူးလွန့်ခဲ့ကြရသည်။ ကိုလိုနီအမွေဆိုးများကို ယနေ့တိုင် ခံစားကြရဆဲ၊ ယနေ့တိုင် ပုတ်ကာ ဖယ်ရှားနေကြရဆဲ။

(၂)

မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ပင် အာရှနိုင်ငံအများစုသည်
အင်အားကြီးနယ်ချဲ့များ၏ “ခြေတော်တင်ခြင်း”ခံခဲ့ကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသည်လည်း နယ်ချဲ့သားကောင်
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ နီးပါး နယ်ချဲ့လက်ဟောင်း
လက်သစ်များ၏ ကျူးကျော်စော်ကားမှုကို ခံကြရ၏။ သည်ဘဝဆိုးမှ
လွတ်မြောက်ရန် ဖိလစ်ပိုင်မျိုးချစ်များသည် ဘဝပေါင်းများစွာ၊
အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ကြရလေသည်။

အဆိုပါ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများထဲတွင်
ဒေါက်တာရီဇော်သည်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၏ ရောင်ခြည်ပင်ဖြစ်၏။
ဖိလစ်ပိုင်တစ်မျိုးသားလုံး သူ့ကျွန်ဘဝတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်
အဖိနှိပ် အညှဉ်းဆဲခံနေကြရသည်ကို ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်သူဖြစ်၏။
နိုင်ငံရေးအရ အနှိမ်ခံထားရသော၊ အသိဉာဏ် မှောင်အချခံထားရသော၊
ဘာသာရေးဗန်းပြပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်သွေးစုပ်ခံနေရသော
ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများ၏ဘဝမှန်ကို ပထမဆုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့တင်ပြခဲ့သူလည်း
ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အာရှတိုက်သားများသည် လူရိုင်းသာသာမျှ ရှိသူများ၊
အစစအရာရာ အောက်တန်းနောက်တန်းကျသူများ၊
အနောက်တိုင်းသားများ၏ လက်အောက်ခံလူမျိုးများ စသည်ဖြင့်

လူမျိုးကြီးဝါဒကို စွဲကိုင်၍ ဘဝင်မြင့်ခဲ့ကြသော
အနောက်တိုင်းသားများကို အန်တုဖက်ပြိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။
အရှေ့တိုင်းသားလည်း လူ၊ အနောက်တိုင်းသားလည်း လူ၊ လူ၊လူချင်း
အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ဘယ်လူမျိုးတွင်မျှ မွေးရာပါအခွင့်အရေး ပိုမရ။
ကြိုးစားမှုနှင့် စည်းစနစ်ကျနခြင်းသည်သာ အဓိကဟူသော
ကြွေးကြော်သံကို ကိုင်စွဲကျင့်သုံးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ ခေတ်မီသောအမြင်၊ တက်ကြွသော ခံယူချက်များကြောင့်ပင်
ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ လည်စင်းခံခဲ့ကြရသော
ဖိလစ်ပိုင်တိုင်းရင်းသားများအဖို့ မျိုးချစ်စိတ်များ
တဖွားဖွားပေါ်လာရသည်။ နိုင်ငံရေးအသိအမြင်များ
နိုးကြားအုံကြွလာရသည်။ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုရကောင်းမှန်း
သိလာကြသည်။

“ဘယ် အနောက်နိုင်ငံသားကမျှ သူတို့ကိုယ်ကျိုးမပါဘဲ ကျုပ်တို့
အာရှတိုက်သားတွေအပေါ် စေတနာသန့်သန့်မထားဘူး” ဟူသော
ပြည်သူ့တရုတ်ပြည်၊ ကွယ်လွန်သူ ဝန်ကြီးချုပ်ချူအင်လိုင်း၏
စကားကဲ့သို့ပင် ဖိလစ်ပိုင်မျိုးချစ်များမှ ရက်ရက်စက်စက်
ဖိနှိပ်ခြင်းခံကြရသည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းခံကြရသည်။
ယုတ်ယုတ်မာမာ နှိပ်စက်ခြင်းခံကြရသည်။

သို့သော် အသက်ကိုသာစွန့်မည်၊ ယုံကြည်ချက်ကို မစွန့်တတ်သည့်
မျိုးချစ်အာဇာနည်များကို မည်သည့်နယ်ချဲ့ကမျှ သတ်၍မသေခဲ့ပါချေ။

ဤသို့ ဒေါက်တာရီဇော်၏ စတင်ဦးဆောင်လှုံ့ဆော်မှုဖြင့်
နှစ်ပေါင်းရှည်လျားစွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများသည်
နောက်ဆုံး အောင်ပွဲခံခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၆ ခု၊ ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့တွင်

လွတ်လပ်ရေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် မိမိမြေပေါ်သို့
ကျူးကျော်စော်ကားလာသူများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဝေဖန်ခဲ့သော
နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏
နိုင်ငံရေးအသိ၊ ပညာရေးအသိများ ပွင့်လင်းလာအောင်
ဦးဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့သော ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်၏။
အရင်းရှင်နယ်ချဲ့များ၏ သေနတ်ပြောင်းဝကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ပြီး
ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများ၏ မျိုးချစ်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးသွားသော
မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါက်တာရီဇော်သည်လည်း လူသားမျှသာဖြစ်ပါသည်။
ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီများထဲကလို အစမှအဆုံးတိုင် အပြစ်ဆိုစရာ
တစ်ကွက်မျှမရှိသော လူစွမ်းကောင်းကြီးမျိုးတော့မဟုတ်။ သူ့တွင်
ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်ငြားလည်း
သူ၏စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုများက ယင်းအပြစ်များကို
ဖုံးလွှမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မဟတ္တမဂန္ဒီ၊ စာဆိုတော်တဂိုး၊ တရုတ်ပြည်မှ
ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့သော
ဒေါက်တာရီဇော်သည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူဖြစ်၏။
ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ သို့တိုင် အမိနိုင်ငံနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင်မူ ရဲရဲတောက် သွေးနီသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ကျေးဇူးကား ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူတို့ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင်
ကြီးမားလှပေသည်။

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ပေါ်မှာ နေဝန်းနီ ထွက်ပြုလာတာ မမြင်ရမီ

ကျုပ်သေခဲ့ရတယ်။ အရုဏ်ဦးကို တွေ့မြင်ကြရမယ့် ခင်ဗျားတို့က နေဝန်းနီကို ကြိုဆိုကြပါ။ နောက်ပြီး အကာလ ညအမှောင်မှာ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ ရဲဘော်တွေကို မမေ့ကြပါနဲ့။”

ဤသို့ မသေမီ မှာကြားချက်အတိုင်းပင် ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများသည် ဒေါက်တာရီဇော်နှင့်တကွ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြသူများကို ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြ၊ ဂုဏ်ပြုကြဆဲဖြစ်၏။ ဆက်လက် ဂုဏ်ပြုနေကြဦးမည်လည်း ဖြစ်၏။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် ဒေါက်တာရီဇော်မွေးနေ့ကို တစ်မျိုးသားလုံး အလုပ်နားရက်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ဒေါက်တာရီဇော် ကွပ်မျက်ခံရသည့်နေ့ကို အမျိုးသားသူရဲကောင်းများနေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ ဒေါက်တာရီဇော်ရုပ်တု ကျောက်တိုင်ကြီးသည် မနီလာမြို့တွင် အဓိကရ တည်ရှိနေ၏။ သူရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများ၊ သိပ္ပံသုတေသနစာတမ်းများကို ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုများ၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များအဖြစ် တရိုတသေ ထိန်းသိမ်းထားကြရသည်။ သူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုများ၊ ကဗျာများမှာ ယနေ့လူငယ်များ ကျောင်းသင်ခန်းစာဖြစ် လေ့လာနေကြရဆဲ သင်ယူနေကြရဆဲ။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာရီဇော်ကဲ့သို့-

*

(၃)

ဒေါက်တာရီဇော်ကဲ့သို့သော ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် လူသေသော်လည်း နာမည်သေမည့်သူမဟုတ်၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းသော်လည်း တိမ်မြုပ်သွားမည့်သူမဟုတ်။

ပျောက်ကွယ်သွားမည့်သူ မဟုတ်။

သူ့အကြောင်း သူ့ဘဝကို ဖတ်ရှုလေ့လာလျှင် ရှောင်လွှဲမရဘဲ
ပူးတွဲပါလာမည့်အချက်များ ရှိနေပါသည်။ ဤကား နယ်ချဲ့စနစ်၏
ဆိုးရွားရက်စက်ပုံနှင့် တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက်ခံဖြစ်ရသော
တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး ကြုံတွေ့ရမည့်ကံကြမ္မာဟူသော
နိုင်ငံရေးအမြင်များဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူငယ်များအနေဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော
လွတ်လပ်ရေး၏တန်းဖိုးကိုလည်း၊ အမိနိုင်ငံအပေါ် ထားရှိသင့်သော
စိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တက်ကြွနိုးကြားလာသော လူငယ်များ၏
အားမာန်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ထိခံစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်မိပါသည်။

ဒေါက်တာရီဇော်၏ဘဝအကြောင်းကို ပြုစုရာတွင်
ဒေါက်တာရီဇော်၏ စရိုက်သဘာဝကို တတ်စွမ်းသမျှ ပေါ်လွင်အောင်
ကြိုးစားထားပါသည်။ သူ့အကြောင်း အစမှအဆုံးထိတိုင်
အရေးအသားကိုပင် သူ့စရိုက် သဘာဝနှင့်ကိုက်ညီအောင်
တတ်စွမ်းသမျှ အားထုတ်ထားပါသည်။ သူ၏ပင်ကိုစရိုက်သည်
အေးပါသည်။ နုပါသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအယူအဆနှင့်
ယုံကြည်ချက်တွင်မူ ရဲရင့်ပါသည်။ ပြတ်သားပါသည်။
ဒေါက်တာရီဇော်ကို ကတ္တီပါလက်အိတ်စွပ်ထားသော သံလက်သီး၊
သို့မဟုတ် နီရဲသောအပြာဟူ၍ တင်စားခေါ်ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။

အကယ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ ဦးတည်ချက်များ၊
စရိုက်သဘာဝများမပေါ်လွင် မပီပြင်ခဲ့ပါလျှင် ဤစာအုပ်ပြုစုသူ၏
မကျွမ်းကျင် မနိုင်နင်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ရပါသည်။ စာရေးသက်

အတွေ့အကြုံ မကြွယ်ဝသေးသည့်အတွက် ဟာကွက်၊
ပျော့ကွက်များရှိမည်ဖြစ်ရာ ဝိုင်းဝန်းဝေဖန် ထောက်ပြကြပါလျှင်
ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံနာယူမည် ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရသည့်အတွက်
စာဖတ်သူ၏ရင်ထဲတွင် “တစ်ခုခု” တင်ကျန်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်
အကောင်အထည်ပေါ်လာအောင်
အဓိကစွမ်းဆောင်တွန်းအားပေးခဲ့သော စာရေးဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းကို
မှတ်တမ်းတင်စေလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ပြုစုသူအား ကိုယ်ရောစိတ်ပါ
ကူညီရိုင်းပင်းခဲ့ကြသည့် ဆရာဦးစံလွင်၊ ဇေထွန်း၊ ညိုမြင့် (ရေနံ)၊
ဦးကျော်ညွန့် (အောင်ကျော်ဦးစာပေ)၊ လူအောင်နှင့်
ချင်းတွင်းစာပေတိုက်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မြတ်ငြိမ်း

၃၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၇၇။

အကာလ ညအမှောင်

“ကျွန်တွေ မရှိတဲ့နေရာမှာ သခင်တွေလည်းမရှိဘူး”

ဒေါက်တာရီဇော်

(၁)
တစ်ပါးကျွန်ဘဝ၏ ဆုလဒ်

ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်။

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်
လမ်းလျှောက်လာသည်။

သူသည် အတွေးလျင်ကြောတွင် မျောနေဟန်ရှိ၏။
ဘေးဘီကိုမကြည့်၊ ငေးခြင်းမောခြင်းမရှိ။ သူ့မျက်စိအစုံသည်
လမ်းမပေါ်သို့ စိုက်ငေးလာသည်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် မည်သည့်အတွေးများ
တွဲခိုဝင်ရောက်နေပါသနည်း။ မည်မျှလေးနက်ပြီး
မည်မျှအရေးကြီးသည့် ကိစ္စများပေမို့ သည်မျှ တစိုက်စိုက်
တွေးတောလာပါသနည်း။

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့တွင် အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ကလေးငယ်သည် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သူသည် အတွေးကမ္ဘာဆီမှ
လက်တွေ့ကမ္ဘာထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။
စစ်ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်။
မြို့ပြကာကွယ်ရေးတပ်မှ ဗိုလ်ကလေးပါလား။

ဗိုလ်ကလေးသည် ကလေးငယ်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲ
စုဆွဲလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလွန်အမင်း
ဒေါသထွက်နေပုံပင်။ ထို့နောက် ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့်
ကလေးငယ်ကို လက်ပြန်လွှဲ၍ ရိုက်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်သည်
သည်အဖြစ်မျိုးကို လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိသဖြင့်
ပထမအံ့အားသင့်နေသည်။ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်စိတ်များ
ပျောက်သွားချိန်တွင် တပ်ဗိုလ်ကလေးသည် သူ့ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်
ရိုက်နှက်ပြီးနေပေပြီ။ သူ့အင်္ကျီသည်လည်း စုတ်ပြဲနေပေပြီ။

အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။
လျှပ်ပြက်လိုက်သလောက်သာ ကြာမည်ထင်သည်။

ကလေးငယ်သည် သူ့အဖြစ်ကိုသူ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ရချိန်တွင်
ဗိုလ်ကလေးသည် သူ့အနားတွင်မရှိတော့။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
အကြောင်းမဲ့သက်သက် နိုင်ထက်ကလူပြုပြီး ဘာမျှမဖြစ်သလို
စိတ်အေးချမ်းသာ ခရီးဆက်သွားပေပြီ။ ကလေးငယ်မှာသာ ...

ကလေးငယ်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။
လက်သီးစွမ်းပြသွားသော အာဂသတ္တိခဲကြီး၏နောက်ကျောကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင်တော့ မုန်းတီးငွေ့များ၊
ရွံရှာငွေ့များ၊ နောက်ပြီး နာကြည်းမျက်ရည်များ။

ကလေးငယ်သည် ယခုအချိန်အထိ သူ့အပြစ်ကိုသူ မသိသေး။

မည်သို့သောပြစ်မှုမျိုးကို သူ ကျူးလွန်မိလို့ပါလဲ။
ကျူးလွန်မိသည်ရှိစေဦး၊ ယင်းပြစ်မှုသည်
မည်မျှကြီးမားလေးနက်နေလို့ပါလဲ။

အိမ်ပေါက်ဝရောက်လျှင် သူ့မိခင်က ပြူးပြူးပျာပျာ ဆီးမေးသည်။
ကလေးငယ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောပြသည်။ သည်တော့မှပင်
သူ့မိခင်ရှင်းပြသဖြင့် သူ ကျူးလွန်ခဲ့မိသော မဟာပြစ်မှုကြီးကို
သိနားလည်ခွင့်ရတော့၏။

သူကျူးလွန်မိသော မဟာပြစ်မှုကြီးကား သူ့ရှေ့တူရုမှ
လျှောက်လာသော စစ်အရာရှိကို ဦးညွတ်အရိုအသေ
မပေးမိခြင်းတည်း။

ဖြစ်ရပ်သည် ရီဇော်၏ခေါင်းထဲတွင် သံမှိုဖြင့် နှက်ထားသလို
စွဲနေခဲ့သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်မှ အသိတစ်ခုကိုလည်း ရလိုက်သည်။
တိုင်းတစ်ပါးသားအုပ်စိုးခံရသော ကျွန်သဘောက်ဘဝသည်
သည်သို့ပါကလား။

ရီဇော်ကား အရှေ့တိုင်း၏ယုန်သူငယ်။

နိုင်ငံထက်စီးနင်း ဗိုလ်ကျသွားသူကား အနောက်တိုင်းမှ ဝံပုလွေ။

ရီဇော်တို့ ဖိလစ်ပိုင်တိုင်းရင်းသားများမှာ အာရှတိုက်သားများပီပီ
စိတ်ဓာတ် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြတ်နိုးသည်။
ကိုယ့်ဝမ်းရေးကိုယ် အေးအေးလူလူ ရှာဖွေစားသောက်နေလိုကြသူများ
ဖြစ်သည်။ သည်သို့ ငြိမ်းအေးချမ်းသာနေလိုသော
ဖိလစ်ပီနိုများနေထိုင်ရာ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုကြီးကို ဥရောပသား
စပိန်လူမျိုးများက နိုင်ထက်စီးနင်း လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၅၆၅
ခုနှစ်ကတည်းက စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်မှာ ရီဇော်ကို မွေးဖွားချိန်တွင်

နှစ်ပေါင်းသုံးရာနီးပါးရှိပေပြီ။

နယ်ချဲ့ထမ်းပိုးအောက်တွင် ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင်
ကုန်းရုန်းနေကြရသော ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားများမှာ
အဖိနှိပ်ခံကြရသည်။ အခိုင်းအစေခံကြရသည်။ အချုပ်အချယ်
ခံကြရသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခဟူသည် သူတို့အတွက်
လာဘ်လာဘတစ်ပါးတည်း။

စားရတော့လည်း မဝတဝ။

ဝတ်ရတော့လည်း မလှမပ။

နေရတော့လည်း မကျမန။

ဤသို့ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး နယ်ချဲ့စားအောက်တွင်
ပြားပြားမှောက် ဝပ်စင်းနေရသော ခေတ်ကာလကြီးတွင်မှ
ရီဇော်ကလေးသည် ဤသတ္တလောကကြီးအတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်တကား။

၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၉ ရက်။

ဖရန်စစ္စကို မာကေဒိုနှင့် တီအိုဒိုရာအယန်ဇိုတို့ ဇနီးမောင်နှံတွင်
သားသမီးတစ်ကျိပ်တစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။ ထိုအထဲတွင်
ဟိုဆေရီဇော်သည် သတ္တမမြောက်ကလေးတည်း။ မွေးချင်းများထဲတွင်
ယောက်ျားဟူ၍ သူနှင့် သူ့အစ်ကိုနှစ်ဦးသာပါသည်။

“ဒီကလေးကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပါ။ တစ်နေ့ကျရင်
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဟိုဆေရီဇော်ကို နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်သောနေ့တွင်
ဖိလစ်ပိုင်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ထိုသို့ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

တီအိုဒိုရာကတော့ သိပ်အလေးအနက်မထားခဲ့။ သူ့တွင် ဂရုစိုက်ပြုစုရန်
တခြားကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသေးသည်။
မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်သားသမီးများကို မျှမျှတတ
ဂရုစိုက်ရမည်။ ညီညီမျှမျှ ချစ်မြတ်နိုးရမည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုဆေရီဇော်နှင့် ပတ်သက်၍ တီအိုဒိုရာ ထူးထူးခြားခြား
ဂရုထားမိသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ရှိသည်။ ယင်းကား သူ့ကို
မွေးဖွားစဉ်က အခြားသားချင်းများထက် ခက်ခက်ခဲခဲ
မွေးရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး သည်ကလေးငယ်သည် ပိန်ပိန်လိုလို၊
ခေါင်းကြီးကြီးကလေးဖြစ်၏။ ချူနာပါတေးကလေးလည်းဖြစ်၏။
သည်သို့သော ခေတ်ပျက်ကြီးထဲတွင် သည်သို့မွေးဖွားလာသော
ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ ကလေးငယ်သည် တစ်နေ့သောအခါ ကမ္ဘာက
အသိအမှတ်ပြုရမည့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူ မျှော်လင့်ဝံ့ပါမည်နည်း။

ရီဇော် ကံကောင်းသည်မှာ တစ်ချက်သာရှိ၏။ ဖရန်စစ္စကိုနှင့်
တီအိုဒိုရာမိသားစုထဲသို့ ရောက်လာခြင်းသာ ကံကောင်းသည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

ဖရန်စစ္စကိုသည် ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သည်။
ကြိုးစားသည်။ အေးဆေးသည်။ ဖော်ရွေသည်။ တီအိုဒိုရာမှာမူ
ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက
ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီးများထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး
ပညာထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က မနီလာမြို့ရှိ
ဒိုမီနီကန်ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ

ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်ဝသည်။ ခေတ်ပညာတတ်သည်။ မြို့မျက်နှာဖုံးများ
ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ရီဇော်ကလေးသည် ပညာရေး၊ လူမှုရေးတို့နှင့်
ပတ်သက်လျှင် အခြားဖိလစ်ပိုင်ကလေးငယ်များထက်
အခွင့်လမ်းကောင်းများ ပိုမိုရရှိခဲ့သည်။

ရီဇော်မိသားစုနေထိုင်သည့် ကလမ်ဘာမြို့ကလေးသည်
ခရီးလမ်းဆုံ အချက်အချာကျသည်။ ထို့ကြောင့်
နယ်လှည့်ခရီးထွက်သော စပိန်အရာရှိများ လမ်းခရီးတွင် ညအိပ်ညနေ
တည်းခိုရမည်ဆိုလျှင် ဖရန်စစ္စကို၏အိမ်တွင် တည်းခိုလေ့ရှိသည်။
ဖရန်စစ္စကိုသည် ကြေးရတတ် လူတန်းစားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သဖြင့်
စပိန်အစိုးရပိုင်း အရာရှိကြီးများနှင့် အလွမ်းသင့်သည်။
စပိန်ဘုန်းကြီးများ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများနှင့်လည်း
အကျွမ်းဝင်သည်။ ၎င်းတို့၏လေးစားမှုကိုပင် ခံယူရသည်။
ဖရန်စစ္စကိုမိသားစုကို စပိန်များက တန်းတူရည်တူ ဆိုရမလောက်
လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။

ထိုမျှပေါက်ရောက်သောမိသားစုတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည့်
ရီဇော်ကလေးသည်ပင် စပိန်အရာရှိတစ်ဦး၏ အရိုက်အနှက်ကို
ခံခဲ့ရသည်ဆိုပါလျှင် အခြားအခြားသော သာမန်ဖိလစ်ပိုင်
တိုင်းရင်းသားများအတွက်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။
လက်တစ်ဆုပ်စာ လူနည်းစုမှလွဲ၍ ဖိလစ်ပိုင်တစ်မျိုးသားလုံး
ကျွန်ဇာတ်အသွင်းခံနေကြရသည်။ အုပ်ချုပ်သူလူမျိုးနှင့်
အုပ်ချုပ်ခံလူမျိုးအဖြစ် လူမျိုးအလိုက် အနှိမ်ခံကြရသည်။
ခေါင်းပုံအဖြတ်ခံနေကြရသည်။

မည်မျှအနှိမ်ခံရသည်၊ မည်မျှလူမျိုးကြီးဝါဒ အသုံးခံရသည်ကို

စပိန်အစိုးရထုတ်ပြန်ထားသော အမိန့်တစ်ရပ်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်။ အမိန့်မှာ မည်သည့်ဖိလစ်ပိုင် တိုင်းရင်းသားမဆို အနီးအနားတွင် စပိန်အရာရှိများ ဖြတ်သန်းသွားလာသည်ကိုတွေ့လျှင် ချက်ချင်း ဦးထုပ်ချွတ် ဦးညွတ်အလေးပြုရမည်ဟူ၏။ ယင်းအမိန့်ကို မနီလာမြို့တော်တွင် တိတိကျကျ လိုက်နာကြသည်။ သို့သော် အခြားနယ်မြေများတွင်မူ စပိန်အရာရှိများအစား မည်သည့်စပိန်လူမျိုးပင်ဖြစ်စေ တွေ့ကြုံပါက ဦးထုပ်ချွတ်၊ ဦးညွတ် အလေးပြုကြရသည်။ ထိုမျှသာမက စပိန်ဘုန်းကြီးများနှင့် ဆုံတွေ့လျှင်လည်း ဝတ်ပြုသောအားဖြင့် ဘုန်းကြီး၏လက်ခုံကို ခေါင်းငုံ့နမ်းရှုပ်ကြရသေးသည်။

လူဦးရေခြောက်သန်းမျှရှိသော ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးများသည် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးအရ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု ခံနေကြရသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ စီးပွားရေးအရလည်း နာလန်မထူနိုင်။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှန်သမျှ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်များက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည်။ နယ်ချဲ့အစိုးရ၏ ဒေါက်တိုင်ရဟန်းတု ရဟန်းယောင်များက ဧကပေါင်း ၄၀၀,၀၀၀ (လေးသိန်း) မျှသော လယ်မြေယာမြေများကို အပိုင်စီးထားကြသည်။ ဖရိုင်ယာခေါ် ယင်းရဟန်းတုများသည် ဘာသာရေးကို ဗန်းပြပြီး စီးပွားရေးလုပ်ကြသည်။ အခွန်ကောက် အမျိုးမျိုးကောက်သည်။ နယ်ရှင်၊ ပယ်ရှင်များသဖွယ် အုပ်ချုပ်သည်။ ၎င်းတို့ကို စပိန်အာဏာပိုင်များက အကူအညီပေးသည်။ အကာအကွယ်ပေးသည်။

ထိုအခါ တိုင်းရင်းသားများမှာ မငတ်ရုံတစ်မည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရသည်။ ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်နေကြသည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအရ ခေါင်းမထောင်နိုင်သဖြင့်

ပညာရေး၊ နိုင်ငံရေးအထိ နိမ့်ကျနေတော့သည်။ ဤသို့
အစစနိမ့်နေသဖြင့် သူတစ်ပါးလက်အောက်ခံကျွန်ဘဝမှ
ရုန်းမထွက်နိုင်။ နောက်ဆုံး ပေါက်ပင် ဘာလို့ကိုင်းရတယ်
ကိန်းဆိုက်နေသည်။

ဤသို့ အနိဋ္ဌာရုံများ ပြွမ်းတီးနေသော ခေတ်သမယ
ဒုက္ခကန္တာရကြီးထဲတွင် ရီဇော်မိသားစု၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးမှာ
သေးငယ်သော စမ်းရေအိုင်ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။

သို့တစေ ရီဇော်သည် မိမိ၏အသိုင်းအဝိုင်း
ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ်ကွက်သာ အခွင့်အရေးရနေသည်ကို
ကျေနပ်နေသူမဟုတ်၊ မိမိတို့ ရနေသော မဆိုစလောက်
အခွင့်အရေးများထဲတွင် နစ်မွန်းမျောပါနေသူမဟုတ်။ မိမိတို့
ဆွေမျိုးတစ်သိုက် ရေဝဝသောက်ရသော်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးတွင် ရေငတ်နေသူတွေအပြည့်။
ရေကြည်တစ်ပေါက်ကို အာသာငမ်းငမ်း တမ်းတနေသူတွေ ဒုနဲ့ဒေး။

သို့သော် သည်စမ်းရေကြည်တစ်ပေါက်ကို မည်သို့ရှာဖွေကြရမည်ကို
မသိ။ မည်သို့ တူးဖော်ကြရမည်ကို နားမလည်။ သိအောင်
နားလည်အောင်လည်း မည်သူကမျှ လမ်းမညွှန်၊ မည်သူကမျှ နည်းမပြ။

။

(၂)

အမှောင်ထဲက လင်းရောင်ခြည်

ဟိုဆေရီဇော်ကလေးသည် ကိုယ်နေဟန်
ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဖြင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။
သူ့မျက်လုံးပြူးပြူးကလေးများတွင် ရိုးသားခြင်း၊ ပွင့်လင်းခြင်း
လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်နေသည်။ မည်းနက်သော
ဆံပင်ကလေးများကား ဖွာရရာကြဲပြန့်လျက်။ သူသည် စာရေးစာဖတ်
အလွန်ဝါသနာပါသည်။ စကားနည်းပြီး အတွေးလျင်ကြောတွင်
မျောတတ်သော ရီဇော်သည် တခြားကလေးတွေထက်
ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသည်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်။

ပညာရေးတွင် ထူးချွန်သော မိခင်ကြီး၏ကြပ်မတ်မှုဖြင့်
ငယ်စဉ်ကပင် ဂရုတစိုက် ပညာသင်ကြားပေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။
ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆရာနှင့်
စာပေသင်ကြားရသည်။ သင်ကြားရသော ဘာသာရပ်မှာ
လက်တင်ဘာသာနှင့် သင်္ချာဘာသာဖြစ်၏။

ဖရန်စစ္စကိုသည် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူဖြစ်သည်။ စကားအပို
မပြော။ ပြောစရာရှိ၍ ပြောလျှင်လည်း ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောတတ်သည်။
မိမိ၏ အတွင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ပြင်ပရပ်သွင်တွင် မပေါ်လွင်စေရ။
ချုပ်တည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိ၏။

“လောကမှာ ဖေဖေ အရွံ့မုန်းဆုံးက လိမ်ညာခြင်းပဲကွဲ့。”

ဖရန်စစ္စကို မကြာမကြာပြောလေ့ရှိသော သည်စကားကို ရီဇော်နှင့် သူ့အစ်ကို ပရှာနိုတို့၏ ခေါင်းထဲတွင် စွဲမြဲနေသည်။ ဖခင်ကြီးကား သားများအတွက် စံပြတည်း။

ရီဇော်၏မိခင် တီအိုဒိုရာမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကုန်ကြွေးရသည်။
သပ်ရပ်သည်။ သွားလာလှုပ်ရှားပုံ သိမ်မွေ့သည်။ လှပသည်။
သမီးမိန်းကလေးများ၏ဂါဝန်ကို ခြေဖမိုးဖုံးသည်အထိ
ရှည်ရှည်ချုပ်ခိုင်းသည်။ ခြေခွင်ပင် မပေါ်စေရ။ ထိုင်လျှင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ
ထိုင်ရသည်။ သမီးအကြီးဆုံးမှသည် သမီးအငယ်ဆုံးအထိ
သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းကို တိတိကျကျလိုက်နာကြရသည်။

အိမ်တွင်းစည်းကမ်းမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ
ဘယ်တော့မှရန်မဖြစ်ရ။ ဆူဆူညံညံ မလုပ်ရ။ အတင်းအဖျင်း မပြောရ။
အကျိုးမဲ့စကားများကို တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်မပြောရ။ မနှစ်မြို့ဖွယ်
အမူအကျင့်ဆိုလျှင် နည်းနည်းကလေးမျှ ခွင့်မလွှတ်။
အပြစ်ဒဏ်ပေးပုံမှာ ညင်သာသော်လည်း မှတ်လောက်စေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ဖြောင့်မတ်မှုနှင့် မိခင်ကြီး၏သပ်ရပ်မှု
ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် ရီဇော်၏ စရိုက်သဘာဝပင် ဖြစ်တော့၏။

တီအိုဒိုရာက သားငယ်ရီဇော်ကို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းအောင်
သွန်သင်ပေးသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်လည်း
သွတ်သွင်းပေးသည်။

“ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားကို ကိုယ့်အသက်လို

မြတ်နိုးရတယ်”

သားငယ် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း “တာဂါလော့” ဘာသာဖြင့် ကဗျာများကို ရွတ်ဖတ်ပြလေ့ရှိ၏။

ထိုအခါက တာဂါလော့ ဘာသာစကားကို မနီလာမြို့နှင့် လူဇွန်းနယ်များတွင် ပြောဆိုသုံးစွဲကြသည်။ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုများတွင် အဓိက ဘာသာစကားကြီး ရှစ်မျိုးရှိခဲ့သည်။ သို့သော် တာဂါလော့ ဘာသာတစ်မျိုးသာ ရှင်သန်ကျန်တော့သည်။ ယင်းတစ်မျိုးတည်းသော ဘာသာစကားကို သုံးစွဲပြောဆိုသည်ကိုပင် စပိန်ဘုန်းကြီးများက မကြိုက်။ အခြေမခိုင် ပျောက်ကွယ်လုဆဲ တာဂါလော့ ဘာသာစကား လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားအောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ ဖိလစ်ပိုင်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် သူတို့သုံးစွဲစေချင်သည်မှာ စပိန်ဘာသာစကားသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားများ၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုမှန်သမျှ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်စေရန် ဖိနှိပ်ကြခြင်းပင်။

မည်မျှကြီးမားလေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ဖိနှိပ်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သန်ပေါက်မြောက်မည့် သစ်ပင်ငယ်သည် အညွန့်အညှောက် ဝေဆာထိုးထွက်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ရီဇော် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် တာဂါလော့ဘာသာဖြင့် ကဗျာစပ်ဆိုတတ်နေလေပြီ။ မိခင်တီအိုဒိုရာ ပြုစုပျိုးထောင်မှု၏ အသီးအပွင့်တည်း။

“မေမေဟာ သာမန်အမျိုးသမီး မဟုတ်ဘူး၊ စာပေနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တယ်။ စပိန်စကားကို ကျွန်တော့်ထက် ရေရေလည်လည် ပြောတတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကို မေမေက

ပြင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ နောက်ပြီး အဖိုးအနုထိုက်တန်တဲ့
အကြံဉာဏ်တွေလည်း ပေးတတ်တယ်။ စာအုပ်စာပေတွေ အများကြီး
လေ့လာထားရုံမကဘူး၊ သင်္ချာပညာမှာလည်း သိပ်တော်တဲ့မေမေပါ”

ရီဇော်က သူ့မိခင်၏အရည်အချင်းကို ဤသို့ပင် အကဲဖြတ်သည်။

ထိုစဉ်အခါက စပိန်စကားကို လူတိုင်း မပြောတတ်။
ပြောတတ်လျှင်လည်း လေယူလေသိမ်း မမှန်။ ဌာန်ကရိုင်းမကျ။
အနောက်တိုင်း၏ ဘာသာစကားကို အရှေ့တိုင်းသားများ
ပြောသည်ဆိုတော့ အံ့မဝင်။ ခွင်မကျ။ စပိန်ဘာသာစကားကို
တတ်မြောက်အောင် သင်ချင်လျှင် မနီလာမြို့တော်တွင်
သင်မှရနိုင်သည်။

ဖိလစ်ပိုင်ကျေးတောသားများမှာ စပိန်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်
များစွာ အခက်အခဲတွေ့ရသည်။ စပိန်စကား အနည်းအကျဉ်းတတ်၍
ပြောပြန်တော့လည်း အရှေ့လေ မပျောက်။
ရိုးရာလေယူလေသိမ်းဖြင့်ပင် မပီမသ ပြောကြရသည်။ ဤသည်ကို
တိုင်းကြီးသားစပိန်များက သရော်ကြသည်။ ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။
သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောရာတွင် ဖိလစ်ပိုင်တိုင်းရင်းသားလေသံမျိုး
လုပ်ပြောခြင်းဖြင့် ဟာသလုပ်တတ်ကြ၏။

တကယ်တော့ မခေါ်မပင့်ပါဘဲ အိမ်ပေါ်အတင်းတက်လာသော
လူစိမ်းက အိမ်ရှင်၏ဦးခေါင်းကို ပုတ်ခတ်ဆော့ကစားခံနေကြရခြင်းပင်
ဖြစ်တော့၏။

တစ်ခါတွင် ရီဇော်တို့အိမ်၌ ဦးလေးတော်တစ်ယောက်
လာရောက်လည်ပတ်နေထိုင်သည်။ သူသည် အားကစားပညာနှင့်
ကိုယ်ကာယကြံ့ခိုင်ရေးကို စိတ်ပါလိုက်စားသူဖြစ်၏။

နွဲ့နှောင်းပိန်လိုနေသော တူတော်မောင်ကို အားမရ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်
နေ့စဉ်လမ်းလျှောက်လိုက်စေသည်။ မြင်းစီးသင်ပေးသည်။
ရေကူးသင်ပေးသည်။ ထို့နောက် ယင်းလေ့ကျင့်ခန်းများကို
မှန်မှန်လေ့ကျင့်စေသည်။ သို့ဖြင့် ကနွဲ့ကလျ ရီဇော်ကလေးသည်
သိသိသာသာကြီး ကျန်းမာတောင့်တင်းလာသည်။
အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

ဟိုဆေရီဇော်၏ဦးခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ်တစ်ရပ် တိုးလာသည်။
သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ ကြုံလိုသေးကွေးသော ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို
စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခြင်းဖြင့်
ကျန်းမာတောင့်တင်းလာနိုင်သည်။ ရုပ်ခန္ဓာ သန်စွမ်းမှုသာမဟုတ်။
စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ကြံ့ခိုင်မှုရော စည်းကမ်းတကျ
ထိန်းသိမ်းနေထိုင်တတ်ခြင်း အလေ့အကျင့်ကိုပါ
တစ်ပါတည်းရနိုင်သည်ဟူသော အသိဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ခန္ဓာအရပ်အမောင်း သေးကွေးနိမ့်ကျနေသော
အရှေ့တိုင်းသားများအတွက် စနစ်ကျနသော ကိုယ်ခန္ဓာပြုစုပျိုးထောင်မှု
လေ့ကျင့်ခန်းများ လိုအပ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့သော
လေ့ကျင့်ခန်းများ လေ့ကျင့်ရကောင်းမှန်းသိအောင်လည်း မည်သူကမျှ
အားပေးနှိုးဆော်မှု မရှိခဲ့ကြောင်း ရီဇော် ဆင်ခြင်လာမိသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ရီဇော်သည် သူ့ဖေဖေကို ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော
ကာယဗလမောင်ကြီးများအကြောင်း၊ ဧရာမ ဘီလူးကြီးများအကြောင်း
ပုံပြင်များပြောခိုင်းတော့၏။ နောင် စာဖတ်တတ်လာသောအခါ
ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများအကြောင်း ရွေးဖတ်လေ့ရှိသည်။
အမှန်စင်စစ် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည်လည်း လူသားများသာဖြစ်၏။

သဘာဝကိုကျော်လွန်ကာ တခြားတစ်ပါးသူများထက်
ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းနေသူများ မဟုတ်။ သို့တစေ
ဉာဏ်ပညာအရာတွင်မူ သာမန်လူများထက် များစွာ
သာလွန်ထက်မြက်သူများဖြစ်သည်ဟု ရှိဇော်
နားလည်လက်ခံထားလေသည်။

သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းနိုင်စေရန် စာအုပ်စာတမ်းများ လိုအပ်သည်။ စာအုပ်စာတမ်းများကို သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေပိုင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်တွင် မွေနှောက်ရှာဖွေနိုင်သည်။ ထိုခေတ်က ဖိလစ်ပီနိုတစ်ဦး၏အိမ်တွင် စာကြည့်တိုက်ရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးသို့ပင် မှတ်ယူရပေမည်။ သည်အိမ်တွင် နေထိုင်ရသည့်အတွက် ရီဇော်ကလေး ကံကောင်းလှပေမည်။ “အိမ်တွင်းနိဗ္ဗာန်ဘုံကလေး”ပင် ဖြစ်နေပေ၏။

အိမ်တွင် ရီဇော်ပျောက်နေလျှင် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တွေ့နိုင်သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မရှိလျှင် အိမ်နောက်ဘက် တဲကုပ်ကလေး၌ ဆော့ကစားနေတတ်သည်။ ဆော့ကစားသည်ဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစိုက်လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် စာအုပ်ထဲ၌ဖတ်ရသည့် “ကြီးမြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး” ပုံကို ကောက်ရိုးနှင့် ဖယောင်း ပေါင်းစပ်ပြီး ရုပ်တုထုနေသည်။ ဤသည်ကို သူ့အစ်မများ တွေ့သွားသည်။ ဤမျှအထိ အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သော သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြသည်။ ရီဇော်ကတော့ မတုန်လှုပ်၊ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပင်။ သူ့အစ်မတွေ ပြန်လှည့်သွားမှ နောက်ကလိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ။ နှင်တို့ ခုတော့ ငါ့ကို ရယ်ကြဦးပေါ့။ တစ်နေ့

ငါသေတဲ့အခါကျရင် လူတွေက ငါ့ပုံတူကို ထုကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ
စောင့်သာကြည့်နေကြ”

တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်ရက်များတွင် မြို့တစ်ဖက်စွန်းရှိ
ရေပြင်ကြီး၏သောင်စပ်၌ သွားထိုင်နေတတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သဲသောင်ပြင်မွေ့ကလေးပေါ်မှာ
နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်ပြီး ငေးမောစဉ်းစားနေတာပဲ။
လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးတွေရဲ့ ဟိုးအဝေးဘက်ခြမ်းမှာ ဘာတွေများရှိနေမလဲ
လို့ မှန်းကြည့်နေမိတယ်” ဟူ၍ ရီဇော်က ပြောခဲ့သည်။

ကြွယ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်
ဘာတွေရှိနေပါသနည်း။ ဟိုဆေရီဇော် မသိ။ သူသာမဟုတ်။
တခြားဖိလစ်ပီနိုများလည်း မသိ။ လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုးယောက်
မသိ။ သူတို့၏အသိဉာဏ်ထဲတွင် “ မာတင်လူသာ ” ဟူသော အမည်ကို
မကြားစဖူး။ “ဗောလ်တဲယား”ဆိုလျှင် ဝေလာဝေး။
“ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး”ဟူသည် မည်သို့နေမှန်းပင် မစဉ်းစားတတ်။
“အမေရိက ပြည်ထောင်စု” ဟူသည် လူအမည်လားဟု
မေးရမလောက်ပင်။ အမှန်တော့ ဤသည်မှာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး
အသိဉာဏ်မှောင်ချင်ကြရခြင်း၏ ရလဒ်များသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းများတွင် ကျောင်းသားများ
သင်ကြားရသည့်ဘာသာရပ်များကား စပိန်ပြည်၏ ပထဝီ၊
စပိန်ပြည်၏သမိုင်း၊ ရှေးပဝေသဏီခေတ်က
ခရစ်ယာန်အာဇာနည်များအကြောင်း။ ပညာရေးစနစ်တစ်ခုလုံးကို
ဖရိုင်းယာခေါ် မြေရှင်ဘုန်းကြီးများက ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြည်တွင်းသို့
သွင်းလာသော စာအုပ်စာတမ်းများကို သူတို့က စစ်ဆေးသည်။

ပြင်ပကမ္ဘာ၏ တိုးတက်နေမှုများ၊ နောက်ဆုံးပေါ်ထွန်းနေသည့် အတွေးအခေါ်များပါဝင်သည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို တင်သွင်းခွင့်မပြု။ သို့ဖြင့် ဖိလစ်ပီနိုများမှာ မိမိတို့နေထိုင်သော ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံကလွဲလျင် အခြားတစ်နိုင်ငံတည်းသာ သိ၏။

ယင်းနိုင်ငံကား စပိန်။

ဖိလစ်ပီနိုများသည် သူတို့လူမျိုးတွေ ငတ်ပြတ်နေသည်ကို သိသည်။ အဖိနှိပ် အညှဉ်းဆဲခံနေရသည်ကို နားလည်သည်။ မတရားစော်ကားခံနေကြရသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်သည်။ ဤသို့ ခံစားလာကြရသည်မှာ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ လက်ထက်ကတည်းက ဖြစ်၏။ သို့သော် ယင်းနာကြည်းခံစားရချက်များကို မည်သို့ ပျောက်ကင်းအောင်ကုသရမည်မသိ။ လွတ်လမ်းကို မမြင်။ ထွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့နိုင်ကြ။ သူတို့ဘဝမှာ အမိဝမ်းက ကျွတ်သည်မှ သင်္ချိုင်းကုန်းရောက်သည့်တိုင် ဆင်းရဲခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ အဖိနှိပ်ခံရခြင်းများဖြင့်သာ စခန်းသွားနေကြရသည်။

“သူတို့က ပြည်သူလူထုရဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးကို ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ထဲမှာတော့ အဓမ္မဖိနှိပ်မှုတွေနဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို သူတို့ပဲ ကျူးလွန်နေကြတယ်။ ဒီလူရမ်းကားတွေကို အရေးယူဖို့ကျတော့ အာဏာပိုင်တွေက မသိကျိုးကျွံပြုနေတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေကို အုပ်ချုပ်တော့ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်။ ထစ်ခနဲဆို ဖမ်းလားဆီးလားနဲ့”

ရီဇော်မိသားစု နေထိုင်ရာ ကလမ်ဘာမြို့ကလေးဆိုလျှင် စီးပွားရေးအရ အချက်အချာကျသည်။ လာဂူးနားနယ်တွင် တည်ရှိသည်။ မနီလာမြို့တော်မှ မြင်းလှည်းဖြင့်သွားလျှင်

ဆယ်နာရီခရီးဖြစ်သည်။ လာဂူးနားနယ်ဆိုသည်က ဖိလစ်ပိုင်၏
“စပါးကျီ” ဟု တင်စားခေါ်ရသောနယ်။ စပါးထွက်နှုန်းတွင်
သည်နယ်ကို ဘယ်နယ်ကမျှ မယှဉ်နိုင်။ မကျော်နိုင်။ စပါးသာမဟုတ်။
ကြံထွက်နှုန်းလည်း ကောင်းသည်။ ကြံထွက်ကောင်းတော့
သကြားအလျှံပယ်ရသည်။ ထိုမျှမကသေး။ အခြားယာခင်း၊
ကိုင်းခင်းတွေကလည်း ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သေးသည်။

သို့သော် မြို့သားများ နယ်သူနယ်သားများ
ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါ၏လော။ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြ
နေနိုင်ပါ၏လော။ ဝဝစား၊ လှလှဝတ်၊ ကျနစွာ နေနိုင်ကြပါ၏လော။

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသည် သဘာဝအဆင်တန်ဆာများဖြင့်
လှပသာယာလှပါ၏။ သဘာဝသီးနှံများ ပေါကြွယ်ဝလှပါ၏။ သို့သော်
တကယ့်အသီးအပွင့်၊ အနှစ်သာရများကိုမူ ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများ
မခံစားကြရ။ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်နှင့် ၎င်း၏ လက်ဝေခံများသာ
ခံစားစံစားနေကြလေသည်။

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၏ သဘာဝသယံဇာတ အသီးအပွင့်များကိုသာ
မတရားခေါင်းပုံဖြတ် စားသောက်နေသည် မဟုတ်သေး။
တိုင်းရင်းသားများ၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဘာသာစကားများကိုပါ
ဖျက်ဆီးနေကြသေးသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် စပိန်ဘာသာစကားသာ
သုံးစွဲပြီး ရိုးရာဘာသာစကားများ ပျောက်ပျက်သွားစေရန်
စီစဉ်ဖန်တီးကြသည်။ နောက်ဆုံး လူမျိုးပါ ပပျောက်ပြီး
စပိန်လက်အောက်ခံ ကျွန်သဘောက်လူမျိုးအဖြစ်
ထာဝရသွတ်သွင်းနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ၎င်းတို့ဖန်တီးတိုင်းကော ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။

အမှန်တရားကို ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထား၍ ရနိုင်ပါမည်လား။
ဖုံးကွယ်ထားသော အမှန်တရားကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပေးမည့်
ဟိုဆေရီဇော်မည်သော မျိုးချစ်သူရဲကောင်းကလေးတစ်ယောက်
ထွန်းကားပေါက်ဖွားလာပြီဆိုခြင်းကို နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့
မရိပ်စားမိသေး။ တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့၏အရှိုက်ကို ထိုးမည့်သူသည်
ရီဇော်ဟူ၍ မသိရှိသေး။

ဟိုဆေရီဇော် ၈ နှစ်သားအရွယ်တွင် တာဂါလော့ဘာသာဖြင့်
စပ်ဆိုထားသည့် ကဗျာကလေးကို နယ်ချဲ့ဘီလူးတို့
သတိထားလိုက်မိဟန် မတူချေ။

ကဗျာထဲတွင် ဖော်ပြသည်မှာ -

“ကောင်းကင်ဘုံမှချပေးသော ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားကို
မြတ်နိုးအပ်၏။ အမှန်တကယ် မြတ်နိုးသည်ဆိုပါလျှင်၊ ငှက်တစ်ကောင်
ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံနိုင်ရန် တောင်ပံရိုက်ခတ် အားထုတ်သကဲ့သို့
ကျွန်ုပ်တို့လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ကိုရအောင်
အားထုတ်ကြိုးပမ်းသင့်ကြသည်”

တဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောလာသော တာဂါလော့
ဘာသာစကားအတွက် ဟိုဆေရီဇော် ရင်နာနေသည်။
အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်တွင် အခြားလူမျိုးများနည်းတူ
စနစ်တကျ ခိုင်ခိုင်မာမာဖွဲ့စည်းထားသော
ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားရှိပါလျက် အခြားလူမျိုး၏ ဘာသာစကားက
လွှမ်းမိုးလာသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်
ကလေးငယ်အရွယ် ဟိုဆေရီဇော်သည် သူ၏ကဗျာနိဂုံးတွင်
ထိုအချက်ကို မချင့်မရဲ ရင်ဖွင့်ထားသည်။

ငါတို့မှာလည်း၊ ခိုင်မြဲကျစ်လျစ်
စနစ်တကျ၊ ဝေါဟာရနဲ့
လှပစကား၊ ရှိခဲ့ငြားလည်း ...
မုတ်သုံမုန်တိုင်း၊ ညှဉ်အရိုင်းမှာ
လေလှိုင်းပုတ်ဖျက်၊ လှေငယ်ပျက်သို့
“တို့သက်”ဘာသာ၊ ကွယ်သည်မှာလည်း
ကြာခဲ့ပြီကော ကြာပြီကော။ ။

ရီဇော်၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မီးတောက်ကလေးသည်
သူ့ကဗျာကလေး၏ရသကို ထွန်းပစေသည်။ သည်ကဗျာကို မိတ္တူပွားပြီး
တစ်ယောက်တစ်လက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြသည်။ သည်ကဗျာ၏
မီးတောက်ကလေးသည် မျိုးချစ်လူငယ်လူနည်းစု၏ နှလုံးသားကို
ပူနွေးလှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ ဂယက်ထစေခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးများသည် ခေတ်အမှောင်တွင်းဝယ်
ယောင်လည်လည် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လမ်းစပျောက်နေသူများသာ
ဖြစ်၏။ သည်လမ်းစကို ပြန်ဖော်ပေးမည့်အမှောင်ကို တော်လှန်သော
လင်းရောင်ခြည် အမျှင်အတန်းကလေးသည် မှုန်ရီမှုန်ဝါး
ထွန်းသစ်လာနေပြီတည်း။ ။